Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (virspalāta)

2016. gada 31. maijā*

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu — Intelektuālais īpašums — Autortiesības un blakustiesības — Direktīva 2001/29/EK — 3. panta 1. punkts — Direktīva 2006/115/EK — 8. panta 2. punkts — Jēdziens "izziņošana sabiedrībai" — Rehabilitācijas centra uzturētāja uzstādīti televizori nolūkā sniegt pacientiem iespēju skatīties televīzijas raidījumus

Lieta C-117/15

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Landgericht Köln* (Ķelnes apgabaltiesa, Vācija) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2015. gada 20. februārī un kas Tiesā reģistrēts 2015. gada 9. martā, tiesvedībā

Reha Training Gesellschaft für Sport- und Unfallrehabilitation mbH

pret

Gesellschaft für musikalische Aufführungs- und mechanische Vervielfältigungsrechte eV (GEMA) ,

piedaloties

Gesellschaft zur Verwertung von Leistungsschutzrechten mbH (GVL) .

TIESA (virspalāta)

šādā sastāvā: priekšsēdētājs K. Lēnartss [*K. Lenaerts*], palātu priekšsēdētāji L. Bejs Larsens [*L. Bay Larsen*], T. fon Danvics [*T. von Danwitz*], Ž. L. da Krušs Vilasa [*J. L. da Cruz Vilaça*], D. Švābi [*D. Šváby*] un K. Likurgs [*C. Lycourgos*], tiesneši A. Ross [*A. Rosas*], E. Juhāss [*E. Juhász*], E. Borgs Bartets [*A. Borg Barthet*], J. Malenovskis [*J. Malenovský*] (referents), M. Bergere [*M. Berger*], A. Prehala [*A. Prechal*] un M. Vilars [*M. Vilaras*],

ģenerāladvokāts Ī. Bots [*Y. Bot*],

sekretārs K. Malaceks [*K. Malacek*], administrators,

ņemot vērā rakstveida procesu un 2016. gada 19. janvāra tiesas sēdi,

ņemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

— *Reha Training Gesellschaft für Sport- und Unfallrehabilitation mbH* vārdā –*S. Dreismann* un *D. Herfs, Rechtsanwälte,*

* Tiesvedības valoda – vācu.

— *Gesellschaft für musikalische Aufführungs - und mechanische Vervielfältigungsrechte eV (GEMA)* vārdā – *C. von Köckritz, I. Brinker, N. Lutzhöft* un *T. Holzmüller, Rechtsanwälte*,

— *Gesellschaft zur Verwertung von Leistungsschutzrechten mbH (GVL)* vārdā – *U. Karpenstein* un *M. Kottmann, Rechtsanwälte*,

— Vācijas valdības vārdā – *T. Henze* un *J. Kemper*, pārstāvji,

— Francijas valdības vārdā – *G. de Bergues, D. Colas* un *D. Segoin*, pārstāvji,

— Ungārijas valdības vārdā – *G. Szima, Z. Fehér* un *M. Bóra*, pārstāvji,

— Eiropas Komisijas vārdā – *J. Samnadda* un *T. Scharf*, pārstāvji,

noklausījusies ģenerāladvokāta secinājumus 2016. gada 23. februāra tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par Eiropas Parlamenta un Padomes 2001. gada 22. maija Direktīvas 2001/29/EK par dažu autortiesību un blakustiesību aspektu saskaņošanu informācijas sabiedrībā (OV L 167, 10. lpp.) 3. panta 1. punkta interpretāciju, kā arī par Eiropas Parlamenta un Padomes 2006. gada 12. decembra Direktīvas 2006/115/EK par nomas tiesībām un patapinājuma tiesībām, un dažām blakustiesībām intelektuālā īpašuma jomā (OV L 376, 28. lpp.) 8. panta 2. punkta interpretāciju.

2 Šis lūgums tika iesniegts tiesvedībā starp rehabilitācijas centru *Reha Training Gesellschaft für Sport - und Unfallrehabilitation mbH* (turpmāk tekstā – "*Reha Training*") un *Gesellschaft für musikalische Aufführungs - und mechanische Vervielfältigungsrechte* (turpmāk tekstā – "*GEMA*"), kas ir atbildīga par autortiesību kolektīvo pārvaldīšanu mūzikas jomā Vācijā, par *Reha Training* atteikšanos maksāt šai pārvaldītājsabiedrībai atlīdzību par autortiesībām un ar tām saistītajām blakustiesībām attiecībā uz aizsargātu darbu izziņošanu *Reha Training* telpās.

Atbilstošās tiesību normas

Savienības tiesības

Direktīva 2001/29

3 Direktīvas 2001/29 preambulas 9., 10., 20. un 23. apsvēruma teksts ir šāds:

"(9) Autortiesību un blakustiesību saskaņošanas pamatā jābūt augstam aizsardzības līmenim, jo šīm tiesībām ir izšķiroša nozīme intelektuālajā jaunradē. To aizsardzība palīdz nodrošināt jaunrades uzturēšanu un attīstību autoru, izpildītāju, producentu, patērētāju, kultūras, rūpniecības un visas sabiedrības interesēs. Tāpēc intelektuālais īpašums ir atzīts par īpašuma neatņemamu sastāvdaļu.

(10) Lai autori vai izpildītāji varētu turpināt savu radošo un māksliniecisko darbību, viņiem jāsaņem atbilstīga atlīdzība par viņu darbu izmantošanu, bet producentiem tā jāsaņem, lai varētu finansēt šo darbību. Lai izgatavotu produktus, piemēram, skaņu ierakstus, filmas vai multimediju

produktus, un sniegtu pakalpojumus, piemēram, pakalpojumus "pēc pieprasījuma", vajadzīgi ievērojami ieguldījumi. Lai garantētu minētās atlīdzības pieejamību un nodrošinātu iespēju iegūt labu atdevi no ieguldījumiem, vajadzīga intelektuālā īpašuma tiesību pienācīga aizsardzība.

[..]

(20) Šīs direktīvas pamatā ir principi un noteikumi, kas jau ir paredzēti šajā jomā pašlaik spēkā esošajās direktīvās, un jo īpaši [Padomes 1992. gada 19. novembra Direktīvā 92/100/EEK par nomas tiesībām un patapinājuma tiesībām, un dažām blakustiesībām, kas attiecas uz autortiesībām intelektuālā īpašuma jomā (OV L 346, 61. lpp.), kas ir grozīta ar Padomes 1993. gada 29. oktobra Direktīvu 93/98/EEK (OV L 290, 9. lpp.)], un tā attīsta minētos principus un noteikumus un sasaista tos ar informācijas sabiedrību. Šīs direktīvas noteikumiem nebūtu jāskar minēto direktīvu noteikumi, ja vien šajā direktīvā nav paredzēts citādi.

[..]

(23) Šai direktīvai būtu jāturpina saskaņot autora tiesības uz izziņošanu. Šīs tiesības būtu jāsaprot plašā nozīmē – kā tādas, kas attiecas uz visa veida izziņošanu sabiedrībai, kura nav klāt vietā, kur notikusi sākotnējā izziņošana. Šīm tiesībām būtu jāattiecas uz darba visa veida raidīšanu vai atkārtotu raidīšanu sabiedrībai, izmantojot vai neizmantojot vadus, tajā skaitā raidīšanu ēterā. Šīm tiesībām nebūtu jāattiecas uz citām darbībām."

4 Šīs direktīvas 3. panta 1. punktā ir noteikts:

"Dalībvalstis autoriem piešķir ekskluzīvas tiesības atļaut vai aizliegt savu darbu izziņošanu, izmantojot vadus vai neizmantojot tos, tajā skaitā savu darbu publiskošanu [izziņošanu sabiedrībai] tā, lai sabiedrības locekļi tiem var piekļūt no pašu izvēlētas vietas pašu izvēlētā laikā."

5 Šīs direktīvas 12. panta 2. punktā ir noteikts:

"Autortiesību blakustiesību aizsardzība saskaņā ar šo direktīvu neskar un nekādi neietekmē autortiesību aizsardzību."

Direktīva 2006/115

6 Atbilstoši Direktīvas 2006/115 preambulas 3. apsvērumam:

"Ar autortiesībām aizsargātu darbu un ar blakustiesībām aizsargātu objektu pienācīga aizsardzība ar nomas tiesībām un patapinājuma tiesībām, kā arī ar blakustiesībām aizsargāto objektu aizsardzība ar fiksācijas tiesībām, izplatīšanas tiesībām, raidīšanas tiesībām un publiskošanas tiesībām attiecīgi uzskatāmas par būtiski svarīgām Kopienas ekonomikas un kultūras attīstībai."

7 Šīs direktīvas 8. panta 2. punktā ir noteikts:

"Dalībvalstis paredz tiesības, kas nodrošina to, ka vienreizēju taisnīgu atlīdzību maksā lietotāji, ja komerciālos nolūkos publicētas fonogrammas vai šādu fonogrammu reprodukcijas izmanto raidīšanai bez vadiem vai publiskošanai [izziņošanai sabiedrībai], un lai nodrošinātu to, ka šo atlīdzību savā starpā sadala attiecīgie izpildītāji un fonogrammu producenti. Ja nav noslēgts nolīgums starp izpildītājiem un skaņu ierakstu producentiem, dalībvalstis var izstrādāt noteikumus par to, kā šo atlīdzību sadalīt viņu starpā."

8 Direktīva 92/100, kas grozīta ar Direktīvu 93/98, ir kodificēta un atcelta ar Direktīvu 2006/115. Taču Direktīvas 2006/115 8. pants joprojām ir identisks atceltās direktīvas 8. pantam.

Vācijas tiesības

9 Vācijas 1965. gada 9. septembra *Gesetz über Urheberrecht und verwandte Schutzrechte – Urheberrechtsgesetz* (Likums par autortiesībām un blakustiesībām, *BGBl.* 1965 I, 1273. lpp.), tā redakcijā, kas bija piemērojama pamatlietas faktu rašanās laikā, 15. panta 2. punktā ir paredzēts:

"Autoram turklāt ir ekskluzīvas tiesības izziņot sabiedrībai savu darbu nemateriālā veidā (izziņošanas sabiedrībai tiesības). Izziņošanas sabiedrībai tiesības it īpaši ietver:

1) prezentācijas, izpildes un atskaņošanas tiesības (19. pants);

2) tiesības darbu padarīt pieejamu sabiedrībai (19.a pants);

3) apraides tiesības (20. pants);

4) izziņošanas tiesības, izmantojot skaņu ierakstus un videoierakstus (21. pants);

5) tiesības izziņot radio raidījumus un darīt tos pieejamus sabiedrībai (22. pants)".

10 Likuma par autortiesībām un blakustiesībām 15. panta 3. punktā ir noteikts:

"Izziņošana ir izziņošana sabiedrībai, ja tā ir paredzēta lielam sabiedrības locekļu skaitam. Sabiedrībai pieder ikviena persona, kuru nesaista personiskas attiecības ar personu, kas dara pieejamu darbu, vai citām personām, kuras darbu uztver vai kurām tam ir piekļuve nemateriālā veidā."

Pamatlieta un prejudiciālie jautājumi

11 *Reha Training* uzturētā rehabilitācijas centra telpās nelaimes gadījumos cietušas personas var saņemt ārstēšanu pēc operācijas, lai nodrošinātu viņu rehabilitāciju.

12 Šīs telpas ietver divas uzgaidāmās telpas un vienu treniņu telpu, kurās *Reha Training* laikposmā no 2012. gada jūnija līdz 2013. gada jūnijam, izmantojot telpās uzstādītos televizorus, saviem pacientiem sniedza iespēju skatīties televīzijas raidījumus. Tādējādi šos raidījumus varēja noskatīties personas, kas rehabilitācijas centru apmeklēja ārstēšanās nolūkā.

13 *Reha Training* vispār nav lūgusi *GEMA* atļauju padarīt šos raidījumus pieejamus. *GEMA* uzskata, ka šāda pieejamības nodrošināšana ir tās pārvaldītajā repertuārā esošo darbu izziņošana sabiedrībai. Šī iemesla dēļ tā izrakstīja rēķinu par summām, kas, viņasprāt, šai sabiedrībai ir jāmaksā kā atlīdzība par laikposmu no 2012. gada jūnija līdz 2013. gada jūnijam, pamatojoties uz spēkā esošajiem tarifiem, un, nesaņēmusi šo maksājumu, tā lūdza *Amtsgericht Köln* (Ķelnes pirmās instances tiesa, Vācija) piespriest *Reha Training* samaksāt zaudējumu atlīdzību šo summu apmērā.

14 Tā kā *Amtsgericht Köln* (Ķelnes pirmās instances tiesa) šo prasību apmierināja, *Reha Training* vērsās iesniedzējtiesā *Landgericht Köln* (Ķelnes apgabaltiesa), iesniedzot par šo nolēmumu apelācijas sūdzību.

15 Iesniedzējtiesa, pamatojoties uz kritērijiem, kas ir noteikti Tiesas judikatūrā par Direktīvas 2001/29 interpretāciju, uzskata, ka *Reha Training*, padarot pieejamus televīzijas raidījumus, ir veikusi izziņošanu sabiedrībai. Minētā tiesa turklāt uzskata, ka tādi paši kritēriji būtu jāpiemēro, lai noteiktu, vai ir notikusi "izziņošana sabiedrībai" Direktīvas 2006/115 8. panta 2. punkta izpratnē, taču 2012. gada 15. marta spriedums *SCF* (C-135/10, EU:C:2012:140) liedz tai pieņemt šādu lēmumu.

16 Minētajā spriedumā Tiesa esot uzskatījusi, ka pacienti zobārsta kabinetā nav kvalificējami kā "personas vispārīgi". Šajā gadījumā, tā kā tikai *Reha Training* pacientiem principā ir piekļuve šī centra sniegtajai aprūpei, šos pacientus nevarot kvalificēt kā "personas vispārīgi", bet gan tikai kā "privātu grupu".

17 Tiesa 2012. gada 15. marta spriedumā *SCF* (C-135/10, EU:C:2012:140) vēl esot uzskatījusi, ka pacientu skaits zobārsta kabinetā ir mazs, pat niecīgs, ņemot vērā, ka zobārsta kabinetā vienlaicīgi klātesošo personu skaits parasti ir ļoti ierobežots. Personu kategorija, ko veido *Reha Training* pacienti, arī šķietot ierobežota.

18 Turklāt minētajā spriedumā Tiesa esot nospriedusi, ka ierastie zobārsta kabineta pacienti nav gatavi tur klausīties mūziku, jo tie to klausoties nejauši, pašiem neizvēloties. Šajā gadījumā *Reha Training* pacienti, kas atrodas uzgaidāmajās telpās vai treniņu telpā, arī skatoties televīzijas raidījumus neatkarīgi no viņu vēlmēm un izvēles.

19 Šajos apstākļos *Landgericht Köln* (Ķelnes apgabaltiesa) nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādus prejudiciālus jautājumus:

"1) Vai jautājums, vai ir konstatējama "izziņošana sabiedrībai" Direktīvas 2001/29 3. panta 1. punkta izpratnē un/vai Direktīvas 2006/115 8. panta 2. punkta izpratnē, vienmēr ir jāizvērtē, pamatojoties uz vieniem un tiem pašiem kritērijiem, proti, ka

— darba izmantotājs, pilnībā apzinoties savas rīcības sekas, veic darbību, lai trešajām personām nodrošinātu piekļuvi aizsargātam darbam, kuras nebūtu, ja izmantotājs šo darbību nebūtu veicis;

— "sabiedrība" nozīmē, ka potenciālo adresātu skaits ir nenoteikts un turklāt to veido diezgan liels personu skaits; šajā ziņā nenoteikts skaits ir tad, ja runa ir par "personām vispārīgi", nevis par privātai grupai piederīgām personām, savukārt "diezgan liels personu skaits" nozīmē, ka ir jāpārsniedz noteikts minimālais slieksnis un ka pārāk mazs vai pat niecīgs attiecīgo personu skaits neatbilst šim kritērijam. Turklāt šajā ziņā svarīgi ir ne tikai tas, cik personām vienlaicīgi ir piekļuve vienam un tam pašam darbam, bet arī tas, cik no viņām ir secīga piekļuve darbam;

— sabiedrībai, kurai darbs tiek izziņots, ir jābūt jaunai sabiedrībai, proti, sabiedrībai, kuru darba autors nebija ņēmis vērā, kad tas atļāva darba izmantošanu, izziņojot to sabiedrībai, ja vien turpmākā izziņošana netiek veikta īpašā tehniskā veidā, kas atšķiras no sākotnējās izziņošanas, un

— nav nebūtiski, vai attiecīgā izmantošanas darbība tiek veikta peļņas gūšanas nolūkā, turklāt sabiedrība ir gatava uztvert izziņošanu, nevis tiek tikai nejauši "sasniegta", lai gan tas nav obligāts izziņošanas sabiedrībai priekšnoteikums?

2) Vai tādos gadījumos kā pamatlietā, kuros rehabilitācijas centra uzturētājs savās telpās uzstāda televizorus, kuriem tas pievada apraides signālu un tādējādi padara uztveramus televīzijas raidījumus, uz jautājumu, vai notiek izziņošana sabiedrībai, ir jāatbild, pamatojoties uz jēdzienu "izziņošana sabiedrībai" Direktīvas 2001/29 3. panta 1. punktā vai Direktīvas 2006/115 8. panta 2. punktā, ja ar televīzijas raidījumiem, kuri padarīti uztverami, ir aizskartas daudzu iesaistīto personu, it īpaši komponistu, tekstu autoru un mūzikas izdevēju, taču arī izpildītāju, skaņu ierakstu producentu un literāro darbu autoru, autortiesības un blakustiesības?

3) Vai tādos gadījumos kā pamatlietā, kuros rehabilitācijas centra uzturētājs savās telpās uzstāda televizorus, kuriem tas pievada apraides signālu un tādējādi saviem pacientiem padara uztveramus televīzijas raidījumus, notiek "izziņošana sabiedrībai" Direktīvas 2001/29 3. panta 1. punkta vai Direktīvas 2006/115 8. panta 2. punkta izpratnē?

4) Ja attiecībā uz tādiem gadījumiem kā pamatlietā tiek atzīta izziņošana sabiedrībai šādā izpratnē – vai Tiesa apstiprina savu judikatūru, saskaņā ar kuru izziņošana sabiedrībai nenotiek gadījumos, kad aizsargātas fonogrammas radio pārraižu ietvaros tiek atskaņotas pacientiem zobārsta kabinetā (skat. 2012. gada 15. marta spriedumu *SCF* (C-135/10, EU:C:2012:140)) vai līdzīgās vietās?"

20 Tiesai adresētajā 2015. gada 17. aprīļa vēstulē iesniedzējtiesa norādīja, ka *Gesellschaft zur Verwertung von Leistungsschutzrechten mbH (GVL)* ir atļauts piedalīties tiesvedībā pamatlietā.

21 Francijas valdība, pamatojoties uz Eiropas Savienības Tiesas statūtu 16. panta trešo daļu, lūdza šo lietu izskatīt Tiesas virspalātā.

Par prejudiciālajiem jautājumiem

22 Pirmajos trīs jautājumos, kas ir jāizskata kopā, iesniedzējtiesa būtībā jautā, pirmkārt, vai tādā lietā kā pamatlieta, kurā ir apgalvots, ka televīzijas raidījumu pārraidīšana, izmantojot televizorus, ko rehabilitācijas centra uzturētājs ir uzstādījis savās telpās, ietekmē liela skaita ieinteresēto personu, it īpaši komponistu, tekstu autoru un mūzikas izdevēju, taču arī izpildītāju, skaņu ierakstu producentu, literāro darbu autoru un to izdevēju, autortiesības un citas aizsargātās tiesības, jautājums, vai šāda situācija ir "izziņošana sabiedrībai", būtu jāizvērtē, ievērojot gan Direktīvas 2001/29 3. panta 1. punktu, gan Direktīvas 2006/115 8. panta 2. punktu, vai arī ievērojot tikai vienu no šiem noteikumiem, un, otrkārt, vai šādas izziņošanas esamība ir jānoteic, ievērojot vienus un tos pašus kritērijus. Tā turklāt vēlas noskaidrot, vai šāda pārraidīšana ir "izziņošanas sabiedrībai darbība" viena un/vai otra noteikuma izpratnē.

23 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka no Direktīvas 2001/29 3. panta 1. punkta izriet, ka dalībvalstīm ir pienākums nodrošināt, lai autoriem būtu ekskluzīvas tiesības atļaut vai aizliegt savu darbu izziņošanu sabiedrībai, izmantojot vadus vai neizmantojot tos, tajā skaitā savu darbu padarīšanu par pieejamiem sabiedrībai tā, lai sabiedrības locekļi tiem varētu piekļūt no pašu izvēlētas vietas pašu izvēlētā laikā.

24 Turklāt saskaņā ar Direktīvas 2006/115 8. panta 2. punktu dalībvalstu tiesiskajā regulējumā ir jānodrošina, pirmkārt, lai vienreizējo taisnīgo atlīdzību apmaksātu izmantotāji, ja komerciālos nolūkos publicētus skaņu ierakstus vai šādu skaņu ierakstu reprodukcijas izmanto raidīšanai bez vadiem vai jebkādai izziņošanai sabiedrībai, un, otrkārt, lai šī atlīdzība tiktu sadalīta starp attiecīgajiem izpildītājiem un skaņu ierakstu producentiem.

25 Šajā ziņā vispirms ir jānorāda, ka Direktīvas 2001/29 preambulas 20. apsvērumā ir īpaši noteikts, ka šīs direktīvas noteikumiem principā jābūt piemērojamiem, neskarot noteikumus Direktīvā 92/100, kas grozīta ar Direktīvu 93/98, kura savukārt kodificēta un atcelta ar Direktīvu 2006/115, ja vien Direktīvā 2001/29 nav paredzēts citādi (šajā ziņā skat. spriedumu, 2012. gada 9. februāris, *Luksan*, C-277/10, EU:C:2012:65, 43. punkts un tajā minētā judikatūra).

26 Nevienā no Direktīvas 2001/29 noteikumiem nav atļauts atkāpties no Direktīvas 2006/115 8. panta 2. punktā noteiktajiem principiem.

27 No tā izriet, ka Direktīvas 2001/29 3. panta 1. punkts ir jāpiemēro, neierobežojot Direktīvas 2006/115 8. panta 2. punkta piemērošanu.

28 Turklāt, ņemot vērā Savienības tiesību sistēmas vienotības un saskanības prasības, Direktīvā 2001/29 un Direktīvā 2006/115 izmantotajiem jēdzieniem ir jābūt vienai un tai pašai nozīmei, ja vien Savienības likumdevējs precīzā likumdošanas kontekstā nav izteicis atšķirīgu gribu (šajā ziņā skat. spriedumu, 2011. gada 4. oktobris, *Football Association Premier League* u.c., C-403/08 un C-429/08, EU:C:2011:631, 188. punkts).

29 Patiesi, no Direktīvas 2001/29 3. panta 1. punkta un Direktīvas 2006/115 8. panta 2. punkta salīdzinājuma izriet, ka šajos noteikumos atrodamais "izziņošanas sabiedrībai" jēdziens ir izmantots kontekstos, kas nav vienādi, un tā mērķis, lai gan līdzīgs, tomēr ir daļēji atšķirīgs (šajā ziņā skat. spriedumu, 2012. gada 15. marts, *SCF*, C-135/10, EU:C:2012:140, 74. punkts).

30 Tā saskaņā ar Direktīvas 2001/29 3. panta 1. punktu autoriem ir preventīva rakstura tiesības, kas tiem ļauj iejaukties starp iespējamo viņu darbu izmantotājiem un izziņošanu sabiedrībai, ko šie izmantotāji varētu veikt, un normas mērķis ir to aizliegt. Turpretī izpildītājiem un fonogrammu producentiem saskaņā ar Direktīvas 2006/115 8. panta 2. punktu ir kompensējoša rakstura tiesības, kuras nevar tikt īstenotas, iekams komerciālā nolūkā publicētu fonogrammu vai šādas fonogrammas reprodukciju lietotājs neizmanto vai jau nav izmantojis izziņošanā sabiedrībai (šajā ziņā skat. spriedumu, 2012. gada 15. marts, *SCF*, C-135/10, EU:C:2012:140, 75. punkts).

31 Ņemot to vērā, nekas neļauj apgalvot, ka Savienības likumdevējs attiecīgajos Direktīvas 2001/29 un Direktīvas 2006/115 kontekstos būtu vēlējies piešķirt jēdzienam "izziņošana sabiedrībai" atšķirīgu nozīmi.

32 Kā ģenerāladvokāts norādījis savu secinājumu 34. punktā, šo direktīvu kontekstā aizsargāto tiesību atšķirīgais raksturs nedrīkst novērst uzmanību no tā, ka atbilstoši minēto direktīvu noteikumiem šo tiesību rašanās pamatā ir viens un tas pats apstāklis, proti, aizsargāto darbu izziņošana sabiedrībai.

33 No iepriekš minētā izriet, ka tādā situācijā kā pamatlietā saistībā ar televīzijas raidījumu pārraidīšanu, kura, kā tiek apgalvots, ietekmē ne tikai autortiesības, bet arī skaņu ierakstu izpildītāju un producentu tiesības, ir jāpiemēro gan Direktīvas 2001/29 3. panta 1. punkts, gan Direktīvas 2006/115 8. panta 2. punkts, piešķirot jēdzienam "izziņošana sabiedrībai", kas ir lietots abos noteikumos, vienādu nozīmi.

34 Līdz ar to šis jēdziens ir jāvērtē atbilstoši vieniem un tiem pašiem kritērijiem, lai it īpaši novērstu pretrunīgu un savstarpēji nesaderīgu interpretāciju atkarībā no piemērojamā noteikuma.

35 Šajā ziņā Tiesa jau ir nospriedusi, ka, lai novērtētu izziņošanas sabiedrībai esamību, ir jāņem vērā vairāki papildkritēriji, kas nav autonomi, bet ir savstarpēji viens ar otru saistīti. Tā kā šie kritēriji dažādās konkrētās situācijās var pastāvēt ar ļoti mainīgu intensitāti, tie ir jāpiemēro gan individuāli, gan savstarpējā mijiedarbībā (šajā ziņā skat. spriedumu, 2012. gada 15. marts, *Phonographic Performance (Ireland)*, C-162/10, EU:C:2012:141, 30. punkts un tajā minētā judikatūra).

36 Turklāt ir jāatgādina, ka jēdziens "izziņošana sabiedrībai", kā tas ir skaidri noteikts Direktīvas 2001/29 preambulas 23. apsvērumā, ir jāsaprot plašā nozīmē (šajā ziņā skat. spriedumu, 2013. gada 7. marts, *ITV Broadcasting* u.c., C-607/11, EU:C:2013:147, 20. punkts un tajā minētā judikatūra).

37 Tiesa piedevām jau ir nospriedusi, ka jēdziens "izziņošana sabiedrībai" apvieno divus kumulatīvus elementus, proti, darba "izziņošanas darbību" un tā izziņošanu "sabiedrībai" (spriedums, 2015. gada 19. novembris, *SBS Belgium*, C-325/14, EU:C:2015:764, 15. punkts un tajā minētā judikatūra).

38 Ņemot vērā šo precizējumu, attiecīgi runājot, pirmkārt, par jēdzienu "izziņošanas darbība", ir jāuzsver, ka tā ietver jebkādu aizsargāto darbu pārraidīšanu neatkarīgi no izmantotā paņēmiena vai tehniskā procesa (šajā ziņā skat. spriedumu, 2015. gada 19. novembris, *SBS Belgium*, C-325/14, EU:C:2015:764, 16. punkts un tajā minētā judikatūra).

39 Turklāt katra darba raidīšana vai retranslācija, kurā tiek izmantots īpašs tehnikas veids, principā individuāli ir jāatļauj attiecīgā darba autoram (spriedums, 2015. gada 19. novembris, *SBS Belgium*, C-325/14, EU:C:2015:764, 17. punkts un tajā minētā judikatūra).

40 Otrkārt, lai varētu konstatēt atbilstību jēdzienam "izziņošana sabiedrībai" Direktīvas 2001/29 3. panta 1. punkta izpratnē, aizsargātajiem darbiem, kā tas ir atgādināts šī sprieduma 37. punktā, vēl ir jābūt arī faktiski izziņotiem "sabiedrībai".

41 Šajā ziņā no Tiesas judikatūras izriet, pirmkārt, ka jēdziens "sabiedrība" nozīmē nenoteiktu potenciālo adresātu skaitu un turklāt paredz diezgan lielu personu skaitu (šajā ziņā skat. spriedumu, 2006. gada 7. decembris, *SGAE*, C-306/05, EU:C:2006:764, 37. un 38. punkts, kā arī tajos minētā judikatūra).

42 No vienas puses, Tiesa attiecībā uz sabiedrības "nenoteikto" raksturu ir uzsvērusi, ka tas nozīmē padarīt darbu jebkādā atbilstošā veidā uztveramu "personām vispārīgi", nevis konkrētām personām, kas pieder privātai grupai (šajā ziņā skat. spriedumu, 2012. gada 15. marts, *SCF*, C-135/10, EU:C:2012:140, 85. punkts).

43 No otras puses, runājot par izteikumu "diezgan liels personu skaits", Tiesa ir precizējusi, ka šāds skaits paredz "noteiktu minimālo robežu", kādēļ Tiesa, kvalificējot "sabiedrības" jēdzienu, no tā ir izslēgusi vairāku attiecīgo personu skaitu, kas ir pārāk mazs vai pat niecīgs (šajā ziņā skat. spriedumu, 2012. gada 15. marts, *SCF*, C-135/10, EU:C:2012:140, 86. punkts).

44 Lai novērtētu šo adresātu skaitu, ir jāņem vērā kumulatīvās sekas, kas rodas, padarot darbus pieejamus potenciālajiem adresātiem (šajā ziņā skat. spriedumu, 2006. gada 7. decembris, *SGAE*, C-306/05, EU:C:2006:764, 39. punkts). Šajā ziņā īpaši nozīmīgi ir zināt, cik lielam personu skaitam ir paralēla un secīga piekļuve vienam un tam pašam darbam (šajā ziņā skat. spriedumu, 2012. gada 15. marts, *Phonographic Performance (Ireland)*, C-162/10, EU:C:2012:141, 35. punkts).

45 Tiesa, otrkārt, ir uzskatījusi, ka, lai varētu atsaukties uz jēdzienu "izziņošana sabiedrībai", raidītajam darbam ir jātiek pārraidītam "jaunai sabiedrībai", proti, sabiedrībai, kuru aizsargāto darbu tiesību īpašnieki nav ņēmuši vērā, atļaujot to izmantošanu ar sākotnējo izziņošanu sabiedrībai (šajā ziņā skat. spriedumus, 2006. gada 7. decembris, *SGAE*, C-306/05, EU:C:2006:764, 40. un 42. punkts, kā arī 2011. gada 4. oktobris, *Football Association Premier League* u.c., C-403/08 un C-429/08, EU:C:2011:631, 197. punkts).

46 Šajā kontekstā Tiesa ir uzsvērusi izmantotāja svarīgo nozīmi. Proti, Tiesa ir nospriedusi, ka, lai notiktu izziņošana sabiedrībai, šim izmantotājam, pilnībā apzinoties savas rīcības sekas, ir jāsniedz papildu sabiedrībai piekļuve pārraidītajam raidījumam, kurā ietverts aizsargātais darbs, lai tādējādi būtu skaidrs, ka bez šādas iejaukšanās personas, kuras veido šo "jauno" sabiedrību, pat ja tās atrodas minētā raidījuma pārklājuma zonā, pārraidīto darbu principā nevarētu uztvert (šajā ziņā skat. spriedumus, 2006. gada 7. decembris, *SGAE*, C-306/05, EU:C:2006:764, 42. punkts, kā arī 2011. gada 4. oktobris, *Football Association Premier League* u.c., C-403/08 un C-429/08, EU:C:2011:631, 195. punkts).

47 Tiesa tādējādi jau ir nospriedusi, ka kafejnīcas–restorāna, viesnīcas vai SPA pakalpojumu sniegšanas iestādes īpašnieki ir šādi izmantotāji un tie izziņošanas sabiedrībai darbību veic brīdī, kad viņi apzināti saviem klientiem pārraida aizsargātos darbus, brīvprātīgi izplatot signālu ar televīzijas vai radio uztvērēju starpniecību, ko viņi ir uzstādījuši savā iestādē (šajā ziņā skat. spriedumus, 2006. gada 7. decembris, *SGAE*, C-306/05, EU:C:2006:764, 42. un 47. punkts; 2011. gada 4. oktobris, *Football Association Premier League* u.c., C-403/08 un C-429/08, EU:C:2011:631, 196. punkts, kā arī 2014. gada 27. februāris, *OSA*, C-351/12, EU:C:2014:110, 26. punkts).

48 Tādējādi tiek saprasts, ka sabiedrība, kura šādās iestādēs ir izziņošanas auditorija, ir nevis nejauši "sasniegta", bet gan iestāžu uzturētāju izraudzīta mērķauditorija (šajā ziņā skat. spriedumu, 2012. gada 15. marts, *SCF*, C-135/10, EU:C:2012:140, 91. punkts).

49 Vēl ir jāuzsver, ka, lai arī aizsargāta darba pārraidīšanas sabiedrībai peļņu nesošais raksturs, protams, nav izšķirošs, lai šādu pārraidīšanu kvalificētu par "izziņošanu sabiedrībai" (šajā ziņā skat. spriedumu, 2013. gada 7. marts, *ITV Broadcasting* u.c., C-607/11, EU:C:2013:147, 43. punkts), tas katrā ziņā nav

pilnībā nenozīmīgs (šajā ziņā skat. spriedumu, 2011. gada 4. oktobris, *Football Association Premier League* u.c., C-403/08 un C-429/08, EU:C:2011:631, 204. punkts un tajā minētā judikatūra), īpaši, lai noteiktu iespējamo atlīdzību, kas maksājama par šādu pārraidīšanu.

50 Tieši iepriekš minētajā kontekstā, kā Tiesa jau nospriedusi 91. punktā 2012. gada 15. marta spriedumā *SCF* (C-135/10, EU:C:2012:140), kurā tā sniedza kopīgu atbildi uz jautājumu, pirmkārt, par izziņošanas sabiedrībai esamību un, otrkārt, tiesībām saņemt atlīdzību par šādu izziņošanu, nozīme var būt sabiedrības "uztveršanas spējai".

51 Tiesa tādējādi ir nospriedusi, ka aizsargātu darbu pārraidīšanai piemīt peļņu nesošs raksturs, ja izmantotājs no tā var gūt ekonomisku labumu, kas ir saistīts ar pievilcību un tāpēc ar lielāku tādas iestādes apmeklētību, kurā viņš veic šādu pārraidīšanu (šajā ziņā skat. spriedumu, 2011. gada 4. oktobris, *Football Association Premier League* u.c., C-403/08 un C-429/08, EU:C:2011:631, 205. un 206. punkts).

52 Runājot par fonogrammu atskaņošanu zobārstniecības kabinetā, Tiesa savukārt ir uzskatījusi, ka tas tā nav, jo zobārsta pacienti parasti nepievērš nekādu vērību šādai atskaņošanai, tāpēc tā nevar vairot šāda kabineta pievilcību un līdz ar to apmeklētību (šajā ziņā skat. spriedumu, 2012. gada 15. marts, *SCF*, C-135/10, EU:C:2012:140, 97. un 98. punkts).

53 Ņemot vērā dažādos Tiesas judikatūrā izstrādātos kritērijus, ir jāpārbauda, vai televīzijas raidījumu pārraidīšana, kā tas noticis pamatlietā, var tikt kvalificēta kā "izziņošana sabiedrībai" Direktīvas 2001/29 3. panta 1. punkta un Direktīvas 2006/115 8. panta 2. punkta izpratnē.

54 Šajā ziņā, pirmkārt, ir jānorāda, kā iepriekš atgādināts šī sprieduma 47. punktā, ka Tiesa jau ir nospriedusi, ka kafejnīcas–restorāna, viesnīcas vai SPA pakalpojumu sniegšanas iestādes īpašnieki izziņošanas darbību veic brīdī, kad viņi apzināti saviem klientiem pārraida aizsargātos darbus, brīvprātīgi izplatot signālu ar televīzijas vai radio uztvērēju starpniecību, ko viņi ir uzstādījuši savā iestādē.

55 Šīs situācijas šķiet pilnībā salīdzināmas ar situāciju pamatlietā, kurā saskaņā ar lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu rehabilitācijas centra uzturētājs apzināti pārraida aizsargātus darbus saviem pacientiem, izmantojot televizorus, kas ir uzstādīti vairākās šīs iestādes vietās.

56 Tāpēc ir jāuzskata, ka šāds uzturētājs veic izziņošanas darbību.

57 Otrkārt, runājot par rehabilitācijas centra pacientu kopumu, kā tas ir pamatlietā, vispirms ir jānorāda, ka no Tiesai iesniegtajiem materiāliem izriet, ka runa ir par personām vispārīgi.

58 Šo pacientu veidotais personu loks, ņemot it īpaši vērā, ka minētie pacienti pārraidītos darbus var uztvert vienlaicīgi vairākās iestādes vietās, nav "pārāk mazs vai pat niecīgs".

59 Šādos apstākļos ir jāuzskata, ka rehabilitācijas centra pacientu kopums, kā tas ir pamatlietā, ir "sabiedrība" Direktīvas 2001/29 3. panta 1. punkta un Direktīvas 2006/115 8. panta 2. punkta izpratnē.

60 Visbeidzot, šāda rehabilitācijas centra pacienti pārraidītos darbus principā nevarētu uztvert bez mērķtiecīgas centra uzturētāja iejaukšanās. Turklāt, tā kā pamatlietas strīds ir izcēlies saistībā ar autortiesību un blakustiesību atlīdzības samaksu par pieejas aizsargātiem darbiem sniegšanu minētā centra telpās, ir jānorāda, ka šie pacienti acīmredzami nav tikuši ņemti vērā, atļaujot darbus padarīt pieejamus pirmo reizi.

61 No tā izriet, ka rehabilitācijas centra pacienti, kā tas ir pamatlietā, ir "jauna sabiedrība" šī sprieduma 45. punktā minētās judikatūras izpratnē.

62 Ņemot vērā iepriekš minētos apsvērumus, ir jāuzskata, ka rehabilitācijas centra uzturētājs, kā tas ir pamatlietā, veic izziņošanu sabiedrībai.

63 Treškārt, runājot par šādas izziņošanas peļņu nesošo raksturu, ir jākonstatē, kā ģenerāladvokāts norādījis savu secinājumu 71. punktā, ka šajā gadījumā televīzijas raidījumu pārraidīšana ar televizoru palīdzību nolūkā piedāvāt rehabilitācijas centra pacientiem izklaidi, kā tas ir pamatlietā, viņu aprūpes vai gaidīšanas laikā pirms tās, ir tāda papildu pakalpojuma sniegšana, kas, lai arī tam nav nekādas medicīniskas nozīmes, tomēr labvēlīgi papildina iestādes labiekārtotību un pievilcību, tādējādi sniedzot tai konkurences priekšrocību.

64 No tā izriet, ka tādā situācijā kā pamatlietā rehabilitācijas centra, kā, piemēram, *Reha Training*, uzturētāja veikta televīzijas raidījumu pārraidīšana var iegūt peļņu nesošu raksturu un tādēļ tā var tikt ņemta vērā, lai noteiktu atlīdzības apmēru, kas vajadzības gadījumā ir jāmaksā par šādu pārraidīšanu.

65 Ņemot vērā visus iepriekš minētos apsvērumus, uz pirmajiem trim jautājumiem ir jāatbild, ka tādā lietā kā pamatlieta, kurā ir apgalvots, ka televīzijas raidījumu pārraidīšana, izmantojot televizorus, ko rehabilitācijas centra uzturētājs ir uzstādījis savās telpās, ietekmē liela skaita ieinteresēto personu, it īpaši komponistu, tekstu autoru un mūzikas izdevēju, taču arī izpildītāju, skaņu ierakstu producentu, literāro darbu autoru un to izdevēju, autortiesības un citas aizsargātās tiesības, jautājums, vai šāda situācija ir "izziņošana sabiedrībai", ir jāizvērtē, ievērojot gan Direktīvas 2001/29 3. panta 1. punktu, gan Direktīvas 2006/115 8. panta 2. punktu, un tas ir jādara atbilstoši vieniem un tiem pašiem interpretācijas kritērijiem. Turklāt šie divi noteikumi ir jāinterpretē tādējādi, ka šāda pārraidīšana ir "izziņošanas sabiedrībai" darbība.

66 Ņemot vērā atbildi uz šiem pirmajiem trim jautājumiem, uz ceturto jautājumu nav jāatbild.

Tiesāšanās izdevumi

67 Attiecībā uz pamatlietas pusēm šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav minēto pušu izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (virspalāta) nospriež:

tādā lietā kā pamatlieta, kurā ir apgalvots, ka televīzijas raidījumu pārraidīšana, izmantojot televizorus, ko rehabilitācijas centra uzturētājs ir uzstādījis savās telpās, ietekmē liela skaita ieinteresēto personu, it īpaši komponistu, tekstu autoru un mūzikas izdevēju, taču arī izpildītāju, skaņu ierakstu producentu, literāro darbu autoru un to izdevēju, autortiesības un citas aizsargātās tiesības, jautājums, vai šāda situācija ir "izziņošana sabiedrībai", ir jāizvērtē, ievērojot gan Eiropas Parlamenta un Padomes 2001. gada 22. maija Direktīvas 2001/29/EK par dažu autortiesību un blakustiesību aspektu saskaņošanu informācijas sabiedrībā 3. panta 1. punktu, gan Eiropas Parlamenta un Padomes 2006. gada 12. decembra Direktīvas 2006/115/EK par nomas tiesībām un patapinājuma tiesībām, un dažām blakustiesībām intelektuālā īpašuma jomā 8. panta 2. punktu, un tas ir jādara atbilstoši vieniem un tiem pašiem interpretācijas kritērijiem. Turklāt šie divi noteikumi ir jāinterpretē tādējādi, ka šāda pārraidīšana ir "izziņošanas sabiedrībai" darbība.

[Paraksti]